

Trier: Da jeg gaar ud fra, at dette bliver det sidste Lovforslag af dem, der angaar Ratifikation af de i Washington vedtagne Konventioner, som kommer til Forhandling i denne Rigsdagssamling, vil jeg gerne benytte denne Lejlighed til at udtale en Beklagelse af, at den Aand, der gik gennem det ærede Medlem Hr. Moltesens Tale, ved Forhandlingen i Gaar angaaende den internationale Domstols Statut, og som var præget af Ønsket om, at Danmark skulde gaa i Spidsen for de forskellige Nationer i det internationale Arbejde, ikke ogsaa gør sig gældende overfor de Spørgsmaal, der vedrører Arbejderklassens Vel, men at man fra de Udvalg, hvortil disse forskellige Lovforslag er henviste, kun fører frem til videre Behandling i Tinget de herhenhørende Spørgsmaal, som ikke vil foranledige nogen som helst Ændringer i Arbejderklassens Forhold herhjemme.

Moltesen: Da det ærede Medlem Hr. Trier nævnte mit Navn her, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er to forskellige Ting, her er Tale om. Det kunde tænkes, at de, som ikke har villet være med til at ratificere alle de Traktater, som er vedtagne i Washington, netop ogsaa har ladet sig bestemme dertil af Hensyn til Arbejderklassens Vel; thi Arbejdernes Vel afhænger af hele Arbejdsmarkedets Kaar. Jeg for mit Vedkommende er i alt Fald overfor et af de paagældende Lovforslag, — som Medlem af Udvalget — kommet til det Resultat, at det kunde ikke ratificeres under de nuværende Forhold.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 93 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1920 til 31. Marts 1921.

Forhandlingen genoptoges.

L. Rasmussen: Den Tale, vi hørte i Dag af den højtærede Finansminister,

har ikke overrasket mig og sikkert ikke nogen her i Salen. Den var saadan, som vi i Dag kunde vente, at denne Tale maatte blive. Men det er rigtigt, som der blev mindet om fra Venstres Ordførers, det ærede Medlem Hr. Brorsens Side, at det er lige omkring ved en Mindedag for Venstre. Det er i disse Dage et Aar siden, Venstre overtog Styret. Jeg er ikke sikker paa, om den højtærede Finansminister i Dag for et Aar siden kunde have sagt: Saa-dan skal mine Udtalelser lyde, naar jeg har styret et Aar. Det vilde have vakt vild Opstandelse, for det var sikkert ikke det, man ventede. Venstres Ordfører var meget forsigtig, han sagde: Da vi i Oktober begyndte Finanslovbehandlingen, lød mine Udtalelser og Finansministerens Udtalelser saadan: Her ser De Resultaterne, og i Dag lyder vore Udtalelser i alt væsentlig paa samme Maade. Men han mindede først om Aarsdagen for Valget, og hvad vilde da have været naturligere, end om han havde sagt: I Dag gentager vi, hvad vi sagde under Valgkampen, vi retter Angreb paa den tidligere Regering paa det samme Grundlag og fremviser det nye Styre, vi er kommet ind i? Saa var der Mening i det. At Venstres Ordfører allerede i Oktober forstod, at man blev nødt til i alt væsentligt at gennemføre Ting, som man havde kritiseret tidligere, og derfor appellerede til Samarbejde fra alle Sider, var i allerhøjeste Grad forsigtigt, og nu i Dag kan han sige, at denne Forsigtighed har været vel anbragt. Men det var egentlig det, man sagde i Fjor i April Maaned under Valgkampen, vi i Dag skulde have holdt frem, og man skulde have sagt: Kan I se, det, vi sagde den Gang, passede.

Nu kommer Finansministeren og fortæller, at han har et reelt Underskud paa 200 Mill. Kr. Han har mange Grunde, hvormed han forsvarer, at dette Underskud findes, men saa siger han: Som ærede Medlemmer ved, betyder det, at vi har dette Underskud, ikke, at vi ikke ved, hvordan vi skal faa det dækket, for der er rigeligt til at dække Underskuddet med i Kassebeholdningen. Men hvad sagde man forud for sidste Valg, da man talte om, hvorledes det sidste Ministerium havde ført Landet ind i et finansielt Uføre, og opremsede Summerne paa Statsgælden? Da talte man ikke om den Kassebeholdning, som den højtærede Finansminister i Dag øser af, idet han fortæller, at der endda er rundeligt tilbage. Det er det, jeg kalder en Politik med dobbelt Bund.